

ROKICI (1) ai

o jasne.

sg n N rokicié. ◊ [A rokici(e). ◊ I rokicim.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „rokita”:

1. Odznacz. ‘gałzka’: mający gałzki: Dzieńiątego dnia drzewie wślytko rokicié ij ziela będą fie pocitz krwawym potem *OpecŻyw* 193v.

2. [Od nienotowanego u nasznacz. ‘*Salix repens*, krzew z rodziny wierzbowatych’: tym go [diabła] porażiemy/ iáko go Pan porażił nam ná przykład/ żebyłmy ták nie Rokićim kwieciem/ nie Gromnicą z Błáżejkiem/ [...] ále słowem Bożym z modlitwą Dyablá wyganiáli *GilPos* 130.

Wyrażenie: »rokicie ziele«: iże Czárownicy/ Czarnokfiężnicy náwomyfláli/ y między Krześciáństwo ná obronę przeciwko Szátáńfkim pokuśom vdáli/ iuż krzyże/ iuż wodą kropienie/ Rokicie/ ziele ná tho poświęcone *GilPos* 196v.]

Cf ROKICINOWY, ROKITOWY

LWil